

11. Лосєв І. Емоції і аргументи // День. – 2017. – № 158–159.
12. Мень А., прот. Сын человеческий. – Издание третье, перераб. и доп. – Bruxelles, 1983.
13. Монтень М. Проби. – Кн. 1. – Київ: Дух і Літера, 2005.
14. Новая философская энциклопедия: В 4 т. – Т. 2. – Москва: Мысль, 2001.
15. Потєбня А. Мысль и язык. – Киев: СИНТО, 1993.
16. Роттердамський Еразм. Похвала глупоті. Домашні бесіди. – Київ: Основи, 1993.
17. Свєрстюк Є. Майдан вимагає служіння // Наша віра. – 2005. – № 10.
18. Спогади про Тараса Шевченка. – Київ: Дніпро, 1982.
19. Сугоняко О. Диктат совісті // Наша віра. – 2009. – № 11.
20. Сюдюков І. Повстання духу на Євромайдані: “опорні точки в історії” // День. – 2014. – № 2–3.
21. Теплов Б. Психологія. Підручник для середніх шкіл. – Київ: Рад. школа, 1948.
22. Тримбач С. Сергій Параджанов. Текст і контекст // День. – 2014. – № 1. – С. 11.
23. Франко І. Що таке посту? // Франко І. Збір. тв.: У 50 т. – Київ: Наук. думка, 1986. – Т. 45.
24. Чаадаєв П. Отрывки и афоризмы. Избранные сочинения и письма. – Москва: Правда, 1991.
25. Череватенко Л. “Мовчазливий духовний опір” // Критика. – 2006. – Ч. 5.
26. Читанка з історії філософії: У 6 кн. – Кн. 6: Зарубіжна філософія ХХ ст. – Київ: Фірма “Довіра”, 1993.
27. Шевельов Ю. Українська мова в першій половині двадцятого століття (1900 – 1941): Стан і статус. Переклад з англійської: Оксана Соловей. – Мюнхен: Сучасність, 1987.
28. Шевченко Т. [Передмова до нездійсненого видання “Кобзаря”] // Шевченко Т. Збір. тв.: У 6 т. – Київ: Наук. думка, 2003. – Т. 5.

Отримано 30 листопада 2017 р.

м. Хмельницький

Бобир О. В., Михед Т. В. Студії з історії англійської дитячої літератури. – Ніжин: Видавець ПП Лисенко М.М., 2018. – 264 с.

Навчальний посібник адресований студентам педагогічних вищих навчальних закладів освіти III–IV рівнів акредитації. Він містить нарис із історії становлення й розвитку англійської дитячої літератури від її витоків до сучасності (“Англійська дитяча література: від абетки до фентезі”), біографії відомих письменників, аналіз літературних творів, контрольні запитання та завдання для самостійної роботи. Як зазначають автори у “Слові до читачів”, де розкривають мету та структуру книжки, “дотримуючись хронологічного принципу репрезентації історії виникнення та розвитку англійської дитячої літератури, ми прагнули прослідкувати формування характерної для неї традиційної топіки й образності, що на різних рівнях успадковувалася і модифікувалася письменниками наступних поколінь”. Гарно оформлене видання складається із 28 розділів, кожний із яких присвячений певному письменнику – від Данієля Дефо до Джона Р. Р. Толкіна.

I. X.

⁵ *Адже Микита брав* – Ідеться про участь відомого громадського діяча Микити Шаповала, брата Миколи Шаповала, у роботі конференції Міжнародного Соціалістичного Бюро (МСБ), присвяченій проблемі консолідації сил і порозуміння між II і III Інтернаціоналами та МСБ, яка проходила в Парижі 12 – 13 та 26 – 27 червня 1926 р. М. Шаповал репрезентував програмний меморандум Закордонної групи УПСР і доповів про стан роботи української еміграції в Празі. Крім того, він організував Український Робітничий Союз у Парижі (УРС), установчі збори якого відбулися 4 липня 1926 р., і взяв участь у виданні першого числа “Українського Робітника” – органу УРС (Чумаченко О. Міжнародна діяльність Микити Шаповала в міжвоєнний період / Інформаційний ресурс <http://www.kytmu.edu.ua/vmv/v/09/19.htm>)

№ 444

¹ *Про робітн[учу] орган[ізацію], що з Ф[еренцем]* – Див. лист № 420, пр. 5, 6.

² *бувші Сузуфовці* – члени Союзу української громади у Франції (СУГУФ) – радянської організації з центром у Парижі, що діяла в 1925 – 1932 рр. і об’єднувала українців, які визнавали себе громадянами суверенної Української Соціалістичної Радянської Республіки. СУЗУФ був в опозиції до інших українських організацій, вів боротьбу проти середовища УНР, а також проти Польщі. Серед керівних діячів СУГУФу були І. Борщак, О. Севрюк, А. Галіп. Друковані органи: “Українські вісті” (1926 – 1929; ред. І. Борщак) і “Вістник СУГУФ” (1929 – 1930). За часів “українізації” в УСРР СУГУФ мав деяку популярність, у 1927 р. він об’єднував 16 громад-філій, до яких уходило близько 800 членів. Але із посиленням антиукраїнської політики в УСРР СУГУФ занепав, у 1929 р. дійшло до розколу, а в 1932 р. він припинив діяльність.

³ *Ф[еренці] не відповів тобі* – Див. лист № 420, прим. 5, 6.

Далі буде.

м. Торонто, Канада

м. Київ

Отримано 20 березня 2018 р.

*Упорядкування, примітки та коментарі
Надії Миронець.*

*Переклад текстів із французької
Зої Борисяк.*

Романов С. Леся Українка і Олександр Олесь: на порубіжжі часів, світів, ідентичностей. – Луцьк: Вежа-Друк, 2017. – 500 с.

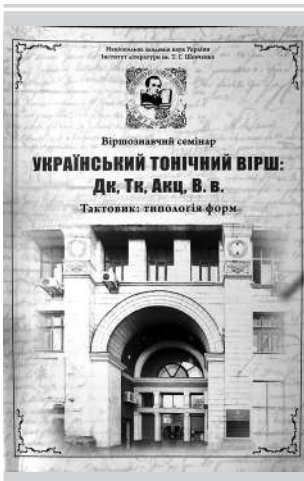
У монографії запропоновано порівняльне прочитання життєтворчості Лесі Українки та Олександра Олесь в художніх, соціально-політичних, етичних, побутових та інших контекстах доби. Акцентовано на специфіці становлення й розвитку світоглядно-психологічних профілів сучасників, літературні здобутки яких інтерпретовано у вимірах індивідуальних “сповідей душі” та універсальних “історій духу”. Серед основних засновків праці – ідеї тексту як особистості та особистості як тексту. Конвенційно-естетичні критерії стали визначальними у з’ясуванні вагомості створеного авторами, а отже, і їхнього місця в каноні. Книжка складається з таких розділів: “Період – покоління – напрям – особистість – поетика. Координати нової літератури” (вступ), “Письменник зламав віків. Особливості становлення”, “Лірика Лесі Українки і О. Олесь у силовому полі ідейного синкретизму та жанрово-стильових дифузій”, “Драма пристрастей – драма ідей у художніх практиках Лесі Українки і О. Олесь”, “Леся й Олесь: знакова бінарність епохи” (висновки).

Наші презентації

2003 р. й по квітень 2018-го (звання доцента присвоєно йому 22 червня 2000 р.), Сергій Іванюк зажив собі виняткової популярності в могилянського студентства всіх напрямів освіти як архітектор і незмінний викладач унікального авторського курсу “Основи літературної творчості” (потім цей курс буде продубльовано в багатьох вузах України, але цей курс назавжди залишиться особливою “барвою” вільного творчого навчання саме в НаУКМА, бо він пропонувався всьому студентству – від фізиків та інформатиків до літературознавців і політологів), який дав змогу розкритися десяткам талантів на сьогодні знамих українських літераторів кількох поколінь. Від початку століття С. Іванюк брав активну участь у виконанні всіх колективних науково-дослідних проектів кафедри літературознавства. Так, у найновішому проекті “Література та ідеологія” він репрезентує студію “Система цінностей перехідного періоду: Володимир Діброва і Володимир Орлов” (Література та ідеологія: колективна монографія / наук. ред. та упоряд. В. П. Моренець. – Київ: НаУКМА, 2017. – 485 с. – С. 424 – 450). Від 2005-го й донині С. Іванюк був головним редактором історично найдавнішого українського часопису для підлітків “Однокласник”. Член Асоціації українських письменників із 1998 р., він під псевдонімом Сергій Оксенік привернув до себе прихильну увагу критики і став відомий широкому читачтву як автор уже славної на сьогодні пригодницької трилогії “Лісом, небом, водою” (Кн. 1 – 2004; кн. 2. – 2005; кн. 3. – 2007). Улітку 2018-го у видавництві “Темпора” виходить у світ іще один пригодницький роман Сергія Оксеніка – “Самка богомола”. 17 квітня цього року в бібліотеці імені Антоновичів НаУКМА відбулася презентація нової книжки Сергія Оксеніка “Вбивство п'яної піонерки”: весело, розумно, розкуто – фото досі на ФБ... Тоді він уже знав усе, але жартував і щиро сміявся разом із нами – так прощався... Проза Сергія Оксеніка, сповнена сонця, гумору, любові й проникливості (до світу, дитинства, шкільних пригод, до становлення етосу в людині), насправді доносить і розкриває багато з того, що Сергій Іванюк переважно й мав на увазі, спілкуючись зі студентами в контексті своїх курсів, але про що не вважав доречним говорити напряму, бо це буде глухою дидактикою й напучуванням, а він таким не був.

Він був добрим, чулим, розумним і великодушним, і ось його немає, нам із цим жити. Вічна вдячна пам'ять друзеві і вчителю, цінителю музики і слова Сергію Іванюку. Царство Небесне людині, котра знала всі секрети і зміла їх берегти.

*Володимир Моренець,
професор, завідувач кафедри літературознавства НаУКМА*

Віршознавчий семінар. Український тонічний вірш: ДК, ТК, АКЦ, ВВ. Тактовик: типологія форм: Збірник наукових праць / Упоряд. Н. В. Костенко, Н. І. Гаврилук, О. Г. Бросаліна. – Київ: ВД “Дмитра Бурого”, 2017. – 160 с.

У збірнику віршознавчого семінару висвітлюються малодосліджені проблеми українського тонічного вірша (здебільшого тактовика) у творах В. Еллана, М. Хвильового, М. Йогансена, О. Влизька, М. Семенка, Ю. Липи, С. Жадана, Ю. Андруховича, В. Неборака, О. Ірванця, Б. Бойчука, Ю. Тарнавського, Р. Бабовала, В. Вовк, С. Вишенського, поетів 2000-х років. Окремі статті присвячено тонічному віршу в зарубіжній поезії (іспанському героїчному епосу “Пісня про мого Сіда”, творчості Анни Ахматової, новітній російській реп-поезії).